

Miksi toteutunut ja koettu inflaatio poikkeavat niin paljon toisistaan?

Samu Kurri, ekonomisti, rahapolitiikka- ja tutkimusosasto

Kuluttajien kokema inflaatio on kyselytutkimusten mukaan poikennut selvästi todellisesta inflaatiosta vuodesta 2002 eli käteisen euron käyttöönotosta saakka¹ (kuvio 1). 1990-luvun lopulta vuoteen 2001 kuluttajien mielikuva inflaatiosta oli pääasiassa varsin lähellä toteutunutta inflaatiota, ja poikkeamat näiden välillä olivat lyhytaikaisia. Vuoden 2002 alusta lähtien kuluttajat ovat kuitenkin kokeneet inflaation selvästi todellista nopeammaksi.

Ero koetun ja toteutuneen inflaation välillä on osoittautunut sitkeäksi: kesäkuussa 2006 eli 4½ vuotta käteisen euron käyttöönoton jälkeen se oli edelleen noin prosenttiyksikön suuruinen. Koettu ja todellinen inflaatio ovat erkaantuneet toisistaan samankaltaisesti myös useissa muissa käteisen euron käyttöön siirtyneissä maissa.

Tilastojen mukaan inflaatiossa ei Suomessa ole nähtävissä merkittävää muutosta käteisen euron käyttöönoton yhteydessä. Vuonna 2002 kuluttajahintojen nousuvauhti itse asiassa hidastui hieman edellisvuotisesta. Tämä ei siinä mielessä ole yllättävää, että inflaation keskeiset taustatekijät, kuten hyödykkeiden tuotantokustannusten nousuvauhti ja kilpailutilanne eivät tuolloin muuttuneet merkittävästi ja yleisesti. Käteisen euron käyttöön siirryttäessä useiden tuotteiden hintoja pyöristettiin suurempaan tasalukuun, mutta näiden pyöristysten vaikutus kokonaisinflaatioon oli pieni ja väliaikainen. Tilastokeskuksen arvion mukaan käteiseen euroon siirtymisen vaikutus Suomen inflaatioon tammikuussa 2002 olikin

¹ Euro otettiin käyttöön tilivaluuttana 1. tammikuuta 1999 ja käteisenä vuoden 2002 alussa.

vähäinen ja näkyi rahapelien lisäksi lähinnä joissakin palveluissa. Eurostatin arvion mukaan käteisen euron käyttöönoton hintoja korottava vaikutus koko euroalueella oli vuonna 2002 noin 0,1–0,3 prosenttiyksikköä.

Inflaatiokäsitysten ja mitatun inflaation välisen eron suuruuden ja poikkeuksellisen sitkeyden vuoksi asiaa on tutkittu melko runsaasti sekä euroalueella että myös Suomen aineistolla². Julkaistujen tutkimusten mukaan eroa voidaan selittää mm. seuraavilla syillä. Ensinnäkin vaikuttaa siltä, että kuluttajat muodostavat hintakäsityksensä paljon suppeamman tavara- ja palvelujoukon perusteella kuin kuluttajahintaindeksiin sisältyy. Toiseksi käteisen euron käyttöönotto on hankaloittanut hintojen vertailua, ja kuluttajat näyttävät tuntevan hintakehitystä aiempaa heikommin. Myös hinnoittelu on muuttunut: ns. psykologisten – eli esim. nume-

² Ks. esim. EKP (2002a), (2002b) ja (2003), Aalto-Setälä – Nikkilä (2005), Kangassalo – Takala (2005).

Kuvio 1.

roon 5 tai 9 päättyvien – hintojen osuus kaikista nimellisistä hinnoista on vähentynyt käteiseen euroon siirtymisen seurauksena. Näiden syiden lisäksi kuluttajien yleisesti euron ja markan välisissä muunnoksissa käyttämä suhdeluku 6 johtaa pyöristyksen vuoksi hintamielikuvaan, jonka mukaan hinnat olisivat hieman (0,9 %) todellista kalliimmat.

Taulukko 1.

Alaerien painot vuosien 1995 ja 2005 kuluttajahintaindeksissä		
Nimike	2005 = 100	1995 = 100
Elintarvikkeet ja alkoholitomat juomat	13,3	15,8
Alkoholijuomat ja tupakka	5,2	6,2
Vaatetus ja jalkineet	5	4,6
Asuminen, lämpö ja valo	21,3	22,1
Huonekalut, kalusteet, kotitalouskoneet ja kodinhoito	5,5	4,7
Terveysten- ja sairaanhoito	4,8	4,2
Liikenne	14,6	13,6
Viestintä	3,5	2,2
Kulttuuri ja vapaa-aika	12	11,9
Koulutus	0,5	0,2
Hotellit, kahvilat ja ravintolat	6,9	6,5
Muut tavarat ja palvelut	7,3	8,2
Yhteensä	100	100

Lähde: Tilastokeskus.

Taulukko 2.

KHI:n alaerien hintakehitys vuosina 1996–2006			
Nimike	Hintataso 2006 subteessa hintatason 1996	Vuosi-inflaatioiden keskiarvo 1996–2006	Keskim. inflaatio vuonna 2002
Yhteensä	115,4	1,4	1,6
Elintarvikkeet ja alkoholitomat juomat	115,3	1,1	2,9
Alkoholijuomat ja tupakka	100,5	0,3	1,8
Vaatetus ja jalkineet	96,4	-0,3	-0,9
Asuminen, lämpö ja valo	124,9	2,1	0,4
Huonekalut, kalusteet, kotitalouskoneet ja kodinhoito	108,4	0,8	1,5
Terveysten- ja sairaanhoito	130,5	2,6	4,9
Liikenne	118,1	1,9	1,2
Viestintä	75,1	-2,8	0,6
Kulttuuri ja vapaa-aika	114,5	1,4	2,2
Koulutus	147,0	3,7	3,2
Hotellit, kahvilat ja ravintolat	126,2	2,2	2,3
Muut tavarat ja palvelut	114,8	1,2	1,0

Vuoden 2006 tiedot perustuvat tammi-kesäkuun havaintoihin. Vuosien 1996 ja alkuvuoden 2006 välinen vertailu perustuu kuluttajahintaindeksin alaerien osalta perusvuosien 1995, 2000 ja 2005 indekseistä ketjutettuihin aikasarjoihin. Vuosien 2001 ja 2002 vuosi-inflaatiot perustuvat KHI:n perusvuoden 2000 tietoihin.

Lähde: Tilastokeskus.

Kuluttajahintaindeksin rakenne ja muutokset inflaatiossa

Tilastokeskus laskee kuluttajahintaindeksiä (KHI) kuvatakseen Suomessa asuvien kotitalouksien Suomesta ostamien tavaroiden ja palveluiden yleistä hintakehitystä. Indeksi mittaa keskimääräisen kotitalouden kulutusta kuvaavan niin sanotun hyödykkeiden hinnan muuttumista. Kuluttajahintaindeksi on kiinteäpainoinen, joten kulguskori ja eri hyödykkeiden painot siinä pidetään perusvuoden mukaisina koko indeksin laskenta-ajan. Koska kulutus-tottumukset muuttuvat ajan myötä, on myös korin koostumusta muutettava aika ajoin, jotta se kuvaisi keskimääräisen kotitalouden todellista kulutusta. Hintojen muuttuessa todellisen kulguskorin hinta muuttuu kahdella tapaa: sekä suoraan tuotteiden hintojen muuttumisen seurauksena että kulutettavien tuotteiden määrien muuttuessa. Suomessa kuluttajahintaindeksin rakennetta päivitetään noin 5 vuoden välein³.

Vuosien 1995 ja 2005 välillä suurimmat muutokset kuluttajahintaindeksin painoissa (taulukko 1) liittyivät siihen, että elintarvikkeiden osuus kuluttajien kokonaismenoista pieneni ja liikenteen ja viestinnän osuus kasvoi. Myös alkoholin ja tupakan meno-osuus on supistunut vuosikymmenessä noin prosenttiyksikön.

Kuluttajahintaindeksin mukainen hintataso oli vuoden 2006 ensimmäisellä puoliskolla noin 15 % korkeampi kuin vuonna 1996 (taulukko 2). Pääerien hintakehityksen ääritapauksia edustavat koulutus ja viestintä. Hyödy-

³ Kuluttajahintaindeksistä tarkemmin ks. Tilastokeskus (2006a).

keryhmät, joissa hinnat ovat nousseet eniten, ovat koulutus sekä terveyden- ja sairaanhoito. Eniten on noussut koulutuksen hinta: se oli vuoden 2006 ensimmäisellä puoliskolla 47 % kalliimpi kuin vuonna 1996. Muita hinnaltaan keskimääräistä enemmän nousseita tuoteryhmiä ovat asumis-, lämpö- ja valotuotteet sekä hotelli-, kahvila- ja ravintolatutuotteet ja -palvelut. Sen sijaan viestintätuotteiden ja -palveluiden hinnat olivat vuoden 2006 alkupuoliskolla keskimäärin lähes 25 % alhaisemmat kuin vuonna 1996. Muita tuoteryhmiä, joissa hinnat ovat nousseet keskimääräistä vähemmän, ovat vaatetus ja jalkineet – joiden hinta on itse asiassa laskenut vuodesta 1996 – sekä vuonna 2004 toteutetun alkoholin verotuksen keventämisen myötä ryhmä alkoholi ja tupakka. Myös kalusteiden hinnat ovat nousseet keskimääräistä vähemmän.

Yksittäisistä tuotteista yksi eniten hinnaltaan nousseista ovat liikennepolttoaineet (kuvio 2). Niiden hinta oli kesäkuussa 2006 yli 50 % kalliimpi kuin vuoden 1996 alussa. Toisaalta myös yksittäisiä esimerkkejä hintojen laskusta löytyy. Esimerkiksi matkapuhelimien hinnat olivat (laatukorjaukset huomioon ottaen) vain yksi kymmenesosa vuoden 1996 alun hinnoista.

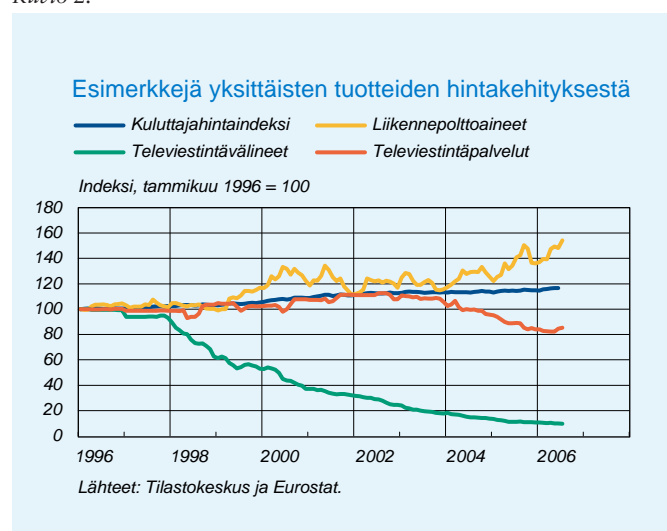
Taulukossa 2 on esitetty myös käteisen euron käyttöönoton yhteydessä toteutunut inflaatio eli se, kuinka paljon korkeammat vuoden 2002 hinnat olivat keskimäärin vuoden 2001 hintoihin verrattuna. Euroon siirryttäessä keskimääräinen vuosi-inflaatio oli 1,6 %. Tällöinkin tuoteryhmät, joissa hinnat nousivat eniten, olivat terveyden- ja sairaanhoito (+4,9 %) ja koulu-

tus (+3,2 %). Myös elintarvikkeiden hinnat (+2,9 %) nousivat lähes kaksinkertaista vauhtia suhteessa keskimääräiseen inflaatioon. Kaikista tuoteryhmistä ainoastaan vaatetuksen ja jalkineiden hinnat laskivat (-0,9 %). Yksittäisistä tuotteista liikennepolttoaineiden hinnat laskivat keskimäärin 2½ % vuonna 2002.

Euron käyttöönotto ja kuluttajien kokema inflaatio

Euroopan komissio ja Suomen Kuluttajatutkimuskeskus ovat selvittäneet kyselytutkimusten avulla kuluttajien hintamielikuvien muutoksia käteiseen euroon siirtymisen jälkeen. Komission vuosittaisissa eurobarometrikyselyissä on selvitetty mm. kuluttajien hintoja koskevan ajattelun muutoksia käteiseen euroon siirtymisen yhteydessä. Kuluttajatutkimuskeskus puolestaan on tutkinut ihmisten hintatietoisuuden muutoksia samana aikana selvittämällä haastatteluilla ihmisten käsityksiä muuttamien peruselintarvikkeiden hinnasta. Tut-

Kuvio 2.

kimusten⁴ mukaan kuluttajien hintatietoisuus – eli se, osaavatko kuluttajat antaa minkäänlaista hintaa kysytylle tuotteelle, sekä kuinka lähellä oikeaa mahdollisesti tiedetty hinta on – heikentyi selvästi euroon siirtymisen myötä. Yllättävintä lienee, että hintatietoisuus ei ollut juuri parantunut edes kolmen eurovuoden jälkeen vuonna 2005.

Tilastokeskus on tiedustellut kuluttajabarometrikyselyssään kuluttajien kokemaa inflaatiota kuukausittain jo runsaan 10 vuoden ajan⁵. Pääosin kuluttajien kokemaa inflaatiota oli kohtalaisen lähellä mitattua inflaatiota aina tammikuuhun 2002 eli käteiseen euroon siirtymiseen saakka. Tätä ennen poikkeamat koetun ja mitatun inflaation välillä olivat lyhytaikaisia (kuvio 1). Vuonna 1996 koettu inflaatio oli keskimäärin negatiivinen, sillä kuluttajat ilmeisesti kokivat yleisen hintatason las-

⁴ Esim. Aalto-Setälä – Nikkilä (2005).

⁵ Kuluttajabarometristä tarkemmin ks. Tilastokeskus (2006b).

keneen ruoan hinnan alennuttua EU:hun liittymisen seurauksena. Vuosina 2000–2001 taas polttoaine ja asumisen kustannukset nopeuttivat kokonaisinflaatiota kuluttajien kokemaa enemmän. Käteiseen euroon siirtymisen jälkeen kuluttajat ovat jatkuvasti kokeneet inflaation olevan nopeampaa kuin se kuluttajahintaindeksin mukaan on ollut.

Kuluttajat näyttävät muodostavan käsityksensä yleisestä hintakehityksestä huomattavasti suppeamman hyödykkeiden perusteella kuin se, johon kuluttajahintaindeksi perustuu. On esitetty⁶, että kuluttajat kiinnittävät huomiota lähinnä usein ostamiensa tavaroiden ja palveluiden hintoihin, kun taas harvemmin ostettavat hyödykkeet jäisivät inflaatiomielikuvassa huomioon ottamatta. Tällöin inflaation koettaisiin muodostuvan vaikkapa päivittäisistä elintarvikeostoksista, bensiinistä ja kahvilapalveluista. Sen sijaan mm. kodin- ja elektroniikan hintojen laskeva kehitys jäisi huomiotta.

Eri hyödykeryhmien mitatun hintakehityksen ja koetun kokonaisinflaation välistä yhteyttä Suomessa on tarkasteltu korrelaatiokertoimien avulla taulukossa 3. Lisäksi yksittäisistä tuotteista on tarkasteltu liikennepolttoaineiden ja koetun inflaation välistä yhteyttä. Tammikuusta 1996 kesäkuuhun 2006 vahvin korrelaatio koetun inflaation kanssa oli seuraavien hyödykeryhmien hintakehityksessä: elintarvikkeet ja alkoholittomat juomat, terveyden- ja sairaanhoito sekä hotelli-, kahvila- ja ravintolatuotteet ja -palvelut. Tarkastel-

⁶ EKP (2002a), (2002b), (2003), Koskimäki (2004), Kangassalo – Takala (2005), Aalto-Setälä (2006).

Taulukko 3.

Koetun ja mitatun inflaation alacrien väliset korrelaatioyhteydet			
Nimike	1996–2006	1996–2001	2002–2006
Yhteensä	0,4	0,84	0,67
Elintarvikkeet ja			
alkoholittomat juomat	0,5	0,65	0,42
Alkoholijuomat ja tupakka	-0,13	0	0,56
Vaatus ja jalkineet	-0,15	0,07	-0,3
Asuminen, lämpö ja valo	0,37	0,72	-0,27
Huonekalut, kalusteet, kotitalous-			
koneet ja kodinboito	0,19	0,24	0,64
Terveyden- ja sairaanhoito	0,48	0,58	0,67
Liikenne	-0,05	0,16	-0,04
Viestintä	-0,01	0,6	0,67
Kulttuuri ja vapaa-aika	0,23	0,52	0,37
Koulutus	0,32	0,33	-0,45
Hotellit, kahvilat ja ravintolat	0,5	0,8	0,66
Muut tavarat ja palvelut	0,63	0,79	-0,1
Liikennepolttoaineet	0,21	0,49	-0,24

Korrelaatiot on laskettu kuukausidatasta. Vuoden 2006 tiedot ovat vain tammikuulta.

Liikennepolttoaineiden osalta ensimmäinen havainto on tammikuulta 1997.

Lähteet: Tilastokeskus ja Suomen Pankin laskelmat.

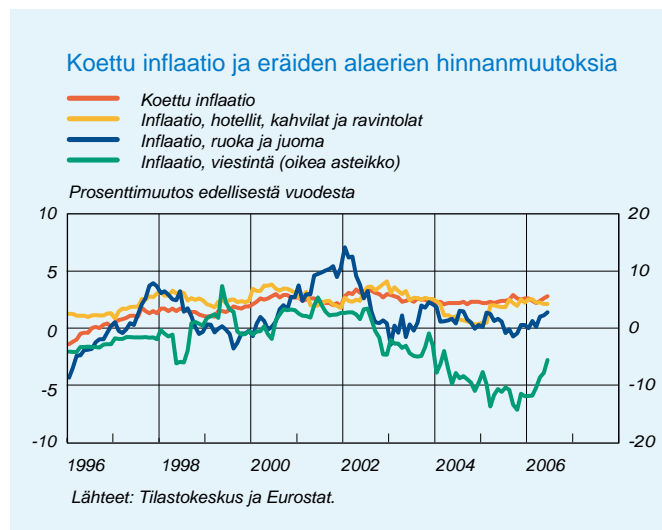
taessa markka- ja euroaikaa erikseen havaitaan, että useiden tuoteryhmien osalta korrelaatiot ovat hyvin epävakaita. Liikennepolttoaineiden hintojen nousuvauhdin ja koetun inflaation välinen yhteys on yllättävän heikko, ja vuoden 2001 jälkeen se on ollut jopa käänteinen.

Taulukon 3 korrelaatiokertoimet eivät kerro kaikkea inflaatiovauhtien todellisten ja koettujen keskimääräisten muutosten välisistä yhteyksistä. Vaikka esimerkiksi huonekalujen hintakehityksen ja koetun inflaation välinen korrelaatio on varsin suuri käteisen euron aikana, tämän erän inflaatiokehitys poikkeaa ajoittain voimakkaasti koetusta inflaatiosta. Koetun inflaation nopeutuessa vuoden 2001 lopusta vuoden 2002 loppuun vajaan prosenttiyksikön huonekalujen hintojen keskimääräinen nousu hidastuu samanaikaisesti 1,3 prosenttiyksikköä. Tarkasteltaessa inflaatiovauhtien tasoja havaitaan, että käteiseen euroon siirtymisen jälkeen hintakehitys on ollut koetun inflaation kanssa samankaltaista vain seuraavissa hyödykeryhmissä: hotelli-, ravintola- ja kahvilatuotteet ja -palvelut sekä terveyden- ja sairaanhoito aivan viimeisintä noin vuoden pituista periodia lukuun ottamatta (kuvio 3).

Vaikuttaisi siltä, että vuonna 2002 koetun inflaation tason nousua voidaan selittää ainakin elintarvikkeiden – varsinkin jalostamattomien elintarvikkeiden – hintojen voimakkaalla nousulla, joka edelsi käteisen euron käyttöönottoa ja saavutti huippunsa juuri tammikuussa 2002⁷. Elintarvikkeiden vuonna

⁷ Elintarvikkeiden hintojen nousun taustaselittäjinä olivat eläintaudit ja Etelä-Euroopan huonot sääolot.

Kuvio 3.

2003 negatiiviseksi muuttunut inflaatio ei kuitenkaan riittänyt hidastamaan koettua inflaatiota.

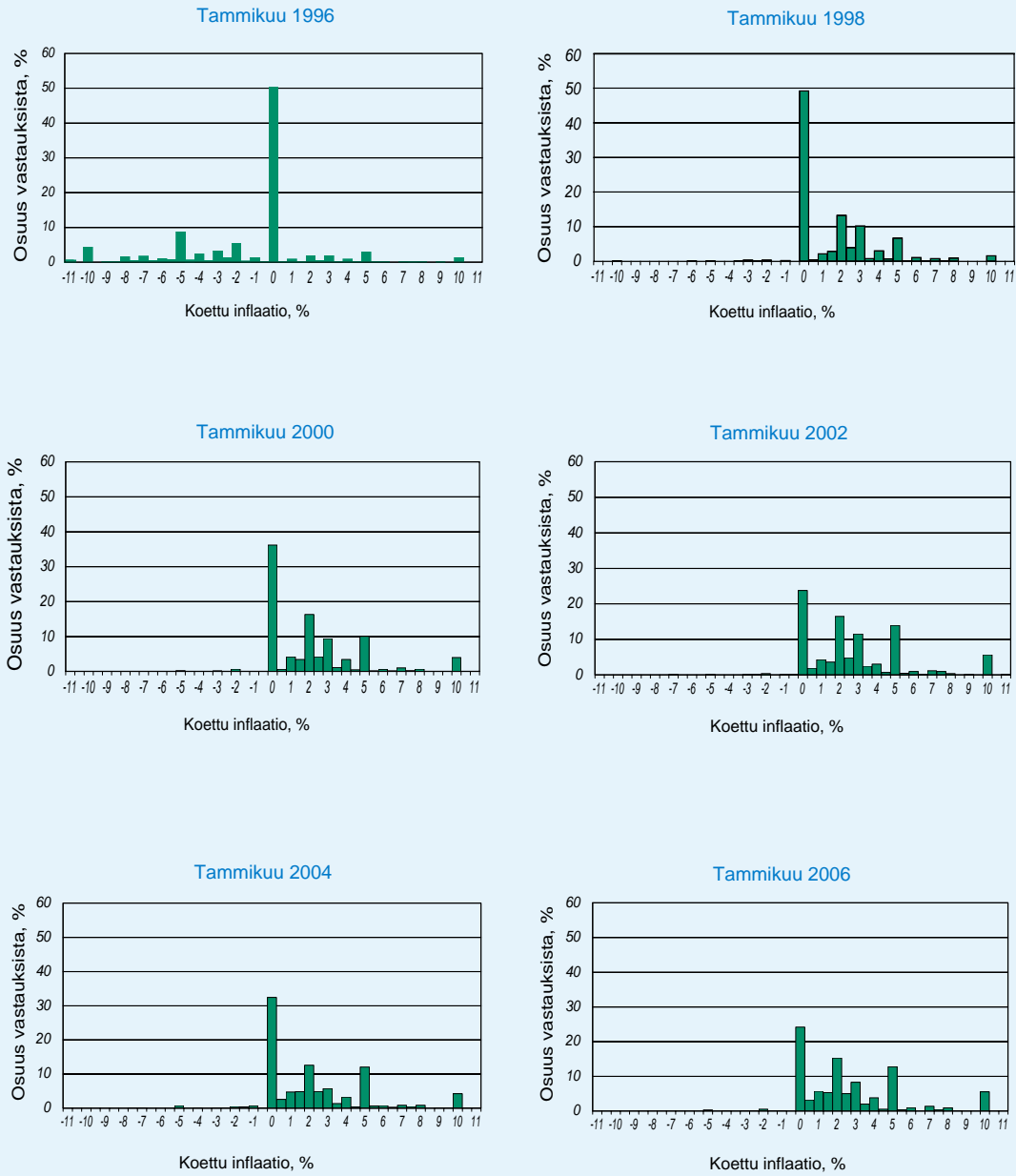
Kuluttajien kokeman inflaation jakaumat

Kuluttajien kokemaa inflaatiota koskevien vastausten jakaumat joka toiselta tammikuulta vuosina 1996–2006 on esitetty kuviossa 4. Siinä osuudet kaikista vastauksista on esitetty ½ prosenttiyksikön välein. Kuviodien ulkopuolelle on rajattu vastaukset, joissa inflaation on koettu olevan vähemmän kuin -11 % ja enemmän kuin +11 %. Näiden vastausten osuudet kaikista vastauksista ovat pienet. Kaiken kaikkiaan kuluttajien arviot ovat melko osuvia, sillä enin osa niistä sijoittuu välille 0–5 %.

Kuluttajien inflaatioarvioissa suurin osuus kaikkina tarkasteltavina kuuksina on vastaajien käsityksillä, että yleinen hintataso oli sama kuin vuotta aiemmin. Tammikuussa 1996 jopa noin puolet vastaajista koki hintojen säily-

Kuio 4.

Kuluttajien inflaatiokäsitysten jakaumat

Lähde: Tilastokeskus.

neen muuttumattomina, mutta 2000-luvulla tällaisten vastausten osuus on selvästi pienentynyt.

Seuraavaksi yleisimpien vastausten mukaan inflaation koettiin – vuotta 1996 lukuun ottamatta – olleen 2, 3 ja 5 %. Tammikuussa 1996 yleisimmät nollasta poikkeavat luvut olivat –2 ja –5 %. Yli +5 prosentin inflaatioarvioista yleisin on 10 %. Suurimmat vaihtelut koetun inflaation keskiarvossa vaikuttavat syntyvän kolmen luvun – 0, 2 ja 5 – sekä luvun 3 suhteellisten osuuksien muutoksista. Hintojen muuttumattomuutta osoittavien vastausten osuuden supistumisen perusteella kuluttajien hintakäsitys on tarkentunut 2000-luvulla⁸. Sen sijaan äärihavaintojen vaikutus koetun inflaation keskiarvoon on tarkasteltuna ajanjaksoina hyvin pieni. Nämä Tilastokeskuksen tilastoista poistetut suuret arviot osuvat pääosin tasaprosentteihin 20, 25 ja 30; tätä suuremmat luvut ovat hyvin harvinaisia.

Johtopäätökset

Kuluttajien inflaatiokäsityksen ja mitatun inflaation välistä eroa ei ole helpoa selittää aukottomasti. Ehkä yleisimmin tarjottu selitys, että kuluttajat kiinnittävät huomiota vain tiettyyn joukkoon tavaroita ja palveluita (esim. päivittäisostokset), vaikuttaa ainakin tuoteryhmätasolla pitävän vain osin paikkansa. Myöskään liikennepolitoaineiden hintakehitys ei näytä selittävän koetun inflaation muutoksia. Huomionarvoista on lisäksi se, että halventuneiden tuotteiden – esimerkiksi matka-

puhelimien ja -puhelujen – hintakehitys ei korreloi kuluttajien kokeman inflaation kanssa.

Yksi mahdollinen selitys viimeksi mainittuun on, että kuluttajahintaindeksi mittaa kulutuksen hintaa käyttäen kiinteitä, hyödykkeiden määriä kuvaavia painoja, kun taas kuluttajien ostamien hyödykkeiden arvot voivat pysyä muuttumattomina vuodesta toiseen, kun niiden määrät todellisuudessa muuttuvat. On esimerkiksi mahdollista, että kuluttajat ostavat jotakuinkin samanhintaisen puhelimen muutaman vuoden välein ja jättävät ottamatta huomioon laitteiden laadun paranemisen, joka sen sijaan kuluttajahintoja mitattaessa yritetään ottaa huomioon. Toinen esimerkki on, että kuluttajan kuukausittainen matkapuhelinlasku voi pysyä karkeasti samankokoisena minuuttihintojen alenemisesta huolimatta. Halvemmallalla yksikköhinnalla saatetaan puhua aiempaa enemmän mutta laskun suuruuden perusteella arvioitava hintojen muutos pysyy jotakuinkin ennallaan.

Yhtenä mahdollisena selityksenä siihen, että inflaation koetaan voimistuneen, saa varovaista tukea tämän tarkastelun perusteella vuonna 2002 tarjottu⁹ käsitys kuluttajien psykologisesta käyttäytymisestä. Tämän selityksen mukaan kuluttajat olisivat uskoneet jo ennakkoon käteisen euron käyttöön siirtymisen nostavan hintoja ja olisivat tarkkailleet erityisesti juuri niiden tavaroiden ja palveluiden hintoja, jotka nousivat, mutta jättäneet huomioon ottamatta ne hyödykkeet, joiden hinnat

⁸ Ero voi johtua myös kyselyn toteuttamiseen liittyvistä muutoksista vuonna 2000.

⁹ Esim. Aalto-Setälä 2006 ja ECB (2005).

samanaikaisesti tai myöhemmin laskivat. On helppo löytää tuotteita, joiden hinnat nousivat käteisen euron käyttöönoton yhteydessä. Sen sijaan on varsin vaikeata löytää tuoteryhmiä, joiden inflaation hidastuminen vuotta myöhemmin näyttäisi vaimentaneen myös kuluttajien kokemaa inflaatiota.

Lähteet

Aalto-Setälä, V. – Nikkilä, M. (2005) Kolme vuotta euroaika. Ovatko kuluttajat oppineet hinnat? Julkaisuja 6/2005. Kuluttajatutkimuskeskus.

Aalto-Setälä, V. (2006) Why do consumers believe that the euro raised prices? *International Journal of Consumer Studies*, 30, 2. March 2006.

ECB (2005) Consumers' inflation perceptions: still at odds with official statistics? *ECB Monthly Bulletin*. April 2005.

EKP (2002a) Miten yleisö on kokenut inflaation viime aikoina? EKP:n kuukausikatsaus 7/2002.

EKP (2002b) Kuluttajien inflaatiokäsitykset ja toteutunut inflaatio viime aikoina. EKP:n kuukausikatsaus 11/2002.

EKP (2003) Millaiseksi inflaatio on viime aikoina koettu euroalueella? EKP:n kuukausikatsaus 11/2003.

Kangassalo, P. – Takala, K. (2005) Measuring the usefulness of consumers' inflation expectations in Finland. *Statistics in transition – Journal of Polish Statistical Association*, volume 7, number 2. September 2005.

Koskimäki, T. (2004) How the Finnish Consumer Price Index Survived the Euro change-over. *Inflation measures: Too High – too low – Internationally Comparable?* OECD Seminar, Paris, 21-22 June 2005. Memo.

Tilastokeskus (2006a) Laatuseloste: Kuluttajahintaindeksi.
http://www.stat.fi/til/khi/khi_2005-05-30_laa_001.html

Tilastokeskus (2006b) Kuluttajabarometri: Laatuseloste.
http://www.stat.fi/til/kbar/kbar_2006-08-04